

A levél

A svájci magyar nyelvű protestáns gyülekezetek értesítője
Mitteilungsblatt der protestantischen
Kirchgemeinden ungarischer Sprache
in der Schweiz
Feuille des communautés protestantes
hongroises en Suisse

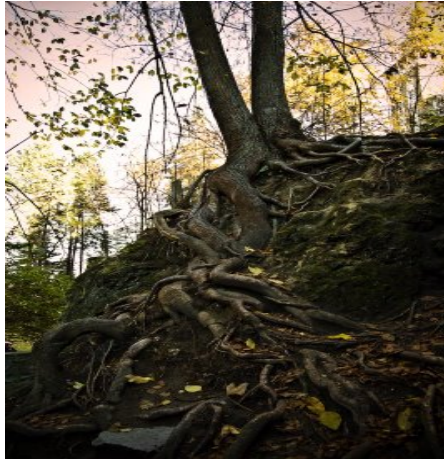
Basel-Bern-Zürich

2009 karácsony

54. évf. 2.sz.

Vissza

Reményik Sándor verse

*Én nem tudom: hova.
Én nem tudom: mire.
Én nem tudom, hogy ki után.
Csak vágyom, vágyom - -
Talán egykor élt életem,
Talán sosem élt életem után.*

*Vágyom, vágyom -
És nem tudom, e vágy
Előre néz, vagy vissza:
A reménység, vagy az emlékezet
Felbuzgó talajvizét issza.
Vágyom, vágyom - -
Én azt hiszem, hogy vissza.*

*Így vágyhatik a kinyílt és csalódott
Virág bimbókorába -
Így vágyhatik a meglett és
megrendült
Férfi gyermekkorába -
Így a kipattant rügy a fába vissza -
Így a fa gyökerébe -
Így nemzet a talán valaha volt,
Talán sosem volt ősi dicsőségbe -
Így vissza, vissza
Egyetlenegy nagy fehér békességbe
Az össze-vissza tarka sokaság -
Istenbe vissza,
Vissza, vissza
A teremtett és megromlott világ.*

Gyökerek

Az első karácsony nagyon hétköznapi keretek között indul. A Római Birodalom szeretné tudni, mennyi adófizetővel számolhat, ezért összeírásra hazaküldi őket a születési helyükre. Így jön világra az Üdvözítő az evangéliumból ismert körülmények között Bethlehemben.

Nem szoktunk erre a látogatásra túl sok szót vesztegetni, pedig ha belegondolunk, az ünnepeinknek mindig meghatározó eleme a visszafelé fordulás. Visszatekintünk magára az eseményre. Karácsonykor felelevenítjük Jézus születésének a körülményeit. Felidézünk, milyen is volt az első. Kik voltak ott, mit csináltak. Kik voltak barátsággal, és kik voltak ellenségesek. Kik segítettek a családot és kik akadályozták. Az is lehet, hogy a történeteket tükörként tartjuk magunk elé, és próbálunk egyik vagy másik szereplővel azonosulni. Talán ijedten ismerünk magunkra egyik vagy másik nem is annyira pozitív résztvevőben.

Tesszük mindezt azért, mert mai önmagunknak szüksége van valami biztos viszonyítási alapra, amihez képest megvizsgálhatjuk az életünket. Ezt az alapot találjuk meg az evangéliumban. Így válik számunkra is a betlehemi csillag hajdani fénye mégis előrevivő, életvezető világossággá.

Így lesz a karácsonynak minden jelképe egyidejűleg vissza-, ugyanakkor előremutató jellé. Így látjuk meg a csillogó-villogó karácsonyfákban az elveszett paradicsom közepén álló életfáját, amire nézve

ugyanakkor felcsendül szívünkben Krisztus ígérete, hogy aki győz, annak enni ad erről a fáról.

Így lesznek az ajándékaink terhessé váló szokás helyett ismét annak jelévé, hogy Isten előbb szeretett minket és Fiában magával az élettel ajándékozott meg. És így fordítják vissza megterített ünnepi asztalaink is tekintetünket arra a Jézusra, aki megtört testében és kiontott vérében szerzett számunkra asztal-, étel- és életközösséget.

De sokunkban van ilyenkor egy másfajta visszatekintés is. Léleekben, - vagy aki még olyan szerencsés, hogy megteheti, az testi valójában is – visszalátogatunk gyermekkori karácsonyaink helyszíneire. Felidézünk emlékeket, hajdanvolt kedves arcokat, ízeket, illatokat, szokásokat, találkozásokat, talán régi énekeket, valamiért fontossá vált és nagyon mélyen elraktározott mondatokat. Baj az, ha ezek a visszatekintések csak fájdalmas sebeket tépnek fel, hiányokra emlékeztetnek és valami hamis sóvárgást ébresztve akarják életünket a múlt túszává tenni.

Mert sem gyermekkorunk elveszett paradicsomának felidézése, sem a Krisztus által ígért üdvösség megtalálása és megízlelése nem jelenthet visszaajulást valami teremtetlen kezdetbe. Isten ma akar minket boldog emberekké tenni és boldog emberekként látni. Legyen így visszatekintő, ugyanakkor bizalommal a jövőbe tekintő karácsonyunk és esztendőfordulónk.

Kókai Csaba

Kókai Csaba bemutatkozik

Messziről jött ember...

...ma már nem mond azt, amit akar.

Így van ez az én esetemben is, nemcsak a modern technikai vívmányok miatt „kattintási távolságúvá” zsugorodott világunk okán. Hiszen bárkiről gyorsan egészen sok fontos dolgot megtudhatunk, ha vesszük a fáradságot, és keresünk kicsit az interneten.

Kíváncsi voltam, hogy magamról mit találok egy ilyen „önellenőrző” keresés alkalmával. Érdekes módon, ha leszámítjuk a közösségi oldalakat vagy a névtelenül született blogbejegyzéseket, akkor leginkább egy szakmai portré formálódhat ezekből a világhálón fennakadt tükröcserepekből.

Ha valaki persze így keres utánam, annak nem könnyítem meg a dolgát, mert eddigi lelkészi pályám alatt elég változatos munkaterületeken szolgáltam. (A megegyező név alatt szereplő asztalosmester és repülőgép pilóta, illetve még egy jó pár személy azonban nem én vagyok...)

Az áttekinthetőség kedvéért megosztok egy néhány életrajzi adatot időrendi sorrendben. Miskolcon születtem a párizsi diáklázadások és a prágai tavasz évében. Szüleim, akik egyszerű falusi emberek voltak, sajnos nem sokáig kísérhettek utamon. 18 éves koromig kisebb megszakítással Aszalón, a Hernád völgyében éltem. Mai napig meghatározóak számomra azok a hatások és benyomások, amelyek azokban az években értek. Miskolcon érettségiztem, majd a debreceni teológiára iratkoztam be. Egyéves sorkatonai szolgálat után nagy várakozással vettem bele magam a diákéletbe. A tanulás mellett mindig fontosnak tartottam a közösségi életet is, így nem volt meglepő, amikor diáktársaim a végzős hallgatók közül engem választottak egy évre ifjúsági lelkészüknek. Ez volt egyben a segédlelkészi évem is. Innen egy évre Kárpátaljára vitt utam, ahol vendéglelkészként szolgáltam, majd egy ösztöndíjas

évet tölthettem Münchenben az ottani evangélikus fakultáson. Hazatérésem után először Tisza-újvárosban voltam helyettes lelkész, majd visszatértem szűkebben vett szülőföldemre és az Abaúji Egyház-megyében láttam el négy gyülekezetet. Három évi ottani szolgálat után hívtak vissza újra Debrecenbe, ahol akkor kezdődött az egyetemi lelkészi munka, ennek felépítésével bíztak meg. Ezzel egy időben Budapesten folytattam mentálhygiénés majd azokhoz kapcsolódóan pszicho-dramatikus tanulmányokat, mert az ifjúsági munkában elég hamar kiderült, mennyire igényli tevékenységem a más tudományterületekkel való együttműködést.

Hat évi egyetemi lelkészség után egy év „szombatévet” töltöttem az Egyesült Államokban úgynevezett önkéntes diakóniai éven. Hazatérésem után ismét korábbi egyházkerületemben találtam otthonra a Tiszáninnen. A Kerület vezetői a valamivel korábban egyházi tulajdonba került Európa Rádió vallási műsorainak szerkesztését bízták rám, amit Svájcba érkezésemig legjobb tudásom szerint igyekeztem is ellátni.

Egyszer egyetemi lelkészként valamilyen hivatalos vacsorán találkoztam egy osztrák csoporttal, ahol a velük levő idősebb katolikus lelkész érdeklődött a programjainkról, és amikor elmeséltem, hogy egyik este ez van, a másikon az, egyik hétvégén itt konferenciázunk, a másikon oda kirándulunk, akkor megkérdezte, hogy házas vagyok-e. Nemleges válaszomat hallva csak nevetett, hogy azt ő mindjárt gondolta, mert ezt az elfoglaltságot, nem is nagyon viselné el egy család... Családi állapotom egyelőre nem változott, ez azonban úgy tűnik, talán az itteni szolgálatoknak is inkább csak a javára lehet majd.

Kókai Csaba

Szövetségi közgyűlés 2009

Novemeber 29-én, vasárnap délelőtt tartottuk Szövetségünk idei közgyűlését Zürichben, a Grossmünster Helferei-ban. Az összejövetelt *Hieble Erika* lelkész imájával nyitottuk meg, majd egyperces csöndes felállással adóztunk a 2009-ben elhunyt testvéreink: *dr. Missura Tibor, Kiss Kálmánné Fiam Etelka, Dr. Strasser Imre, Keresztes József /Tácsi, Péter Iván volt lelképásztorunk, dr. Gyarmathy György* emlékének.

A tavalyi, *Deák Péter* által készített jegyzőkönyv elfogadása után *Pataky Ferenc* elnöki beszámolója következett, amiben az év fontosabb eseményeit elvenitette fel ismét: *Oláh Mihály* zilahi lelkész féléves helyettesítő szolgálatát, a gyülekezeteink genfi látogatását, az évadzáró találkozót Haslibergben, a lelkészválasztás előkészítését.

Gyülekezeteink történetében először fordult elő, hogy a lelkész kiválasztásánál most Zürich kanton református egyháza mellett a Magyar Református egyház segítségét is megkaptuk: a pályázatot a Kárpát-medence magyarlakta vidékeim meghirdették, majd a Generális Konvent kiválasztotta a szolgálatra alkalmasnak ítélt *Kókai Csaba* lelkészt, akit aztán Szövetségünknek ajánlott (bemutatkzását l. fentebb). Szövetségünk meghívására *Kókai Csaba* júniusban Baselen és Bernben tartott bemutatkozó istentiszteletet, ami alapján a választmány a mostani közgyűlés elé terjesztette megválasztását.

A közgyűlés egyhangúan megszavazta Kókai Csaba 2011 december 31-ig tartó alkalmazását.

Az egyes gyülekezetekben történekről az elnökök, illetve képviselők számoltak be részletesebben: *Karsai Vilma* (Baden), *Borsos Elek* (Basel), *Jónás Bertalan* (Bern/Biel), *Egger Eva* (Luzern), *Steinmann Judit* (Zürich), *Hieble Erika* (St.Gallen).

Ezután *Oláh Mihály* és *Hieble Erika* lelkészi beszámolója következett, majd *Kókai Csaba* mondta el a jövőt illető elképzeléseit, gyülekeztépítési koncepcióját.

Pénzügyeinkről *Deák Péter* számolt be: 2009-ben nem lévén alkalmazott lelkészünk, így takarékoskodni is tudtunk. Levelet kell még írunk a zürichi egyháznak, amiben a megígért, de eddig még nem folyósított támogatás egy részére hívjuk fel a figyelmet. A következő időszakra nincs ok aggodalomra – nagyon takarékosan működve el tudjuk látni a magyar nyelvű lelkigondozást a következő két évben. *Deák Péter* előterjeszti a 2010-11-es költségvetést is, amit a közgyűlés egyhangúan elfogad. A pénztár ellenőrzését *Gáncs Zsuzsa* és *Borsos Júlia* végezte el – jelentésüket a közgyűlés szintén elfogadja.

A Közgyűlést követő istentiszteleten *Kókai Csabát Dr. Herbert Kohler* zürichi esperes iktatta be, ugyanő mondott köszöntő prédikációt, amit az új lelkész, *Kókai Csaba* igehirdetése is követett. Mindkettőt a következő oldalon olvashatják kedves testvéreink.

Az istentisztelet utáni közös ebédet nagy gonddal készítette elő *Biró Klára* zürichi presbiter – mindannyiunk kellemes meglepetésére a vártnál sokkal többen maradtak ebédre. Az első emeleti teremben alig fért el a sok kedves vendég.

Dr. Herbert Kohler prédikációja

(Róma 13, 8. 11. 12.alapján; részletek fordításban)

Valóban koránkelők vagyunk? Az apostolnak mindenesetre teljesen a reggel köti le a figyelmét, a hajnal képe bontakozik ki előttünk. Az éjszakának már vége, de az új nap még nincs itt igazán. Különleges idő ez azért, mert most készül a következő nap; de átmeneti idő is, amikor az ember leteszi a sötétség cselekedeteit és felöltözi a világosság fegyvereit.

Olyan időben élek vajon, amely magán viseli a reggel jeleit? Amely arra vár, hogy a hajnal árnyaiból és ígéreteiből valami új nőhessen ki? Arra, hogy reggel, egy-egy régi dolgot magam mögött hagyva valami mást kezdhessek?

A reggel a kérdések ideje is. Mit hoz a következő nap? Minek fogok örülni? Mi lesz nehéz? Mitől félek? Mit kell majd mindenképpen eldöntennem?

Talán ezek a kérdések foglalkoztatják az új lelkészt is. Mivel fog járnai ez a munka számomra? Minek örülök? Milyen nehézségek várnak rám? Számíthatok-e a többiek bizalmára? Együtt fognak-e gondolkodni velem? És milyen döntéseket kell majd hoznunk?

A kérdések feltevése nem jelenti azok azonnali megválaszolását. Azt azonban igen, hogy életemet úgy igazítsam, hogy az egy lehetséges választ adhasson. Az apostol nem ad szabályt egy eredményes gyülekezeti élethez, nincs pontos gyülekezetépítési terve, vagy stratégiája.

Megnevezi azonban minden fáradozásunk alapját: *Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek.*

A szeretetre kell alapoznunk tehát. És ha ezt tesszük, akkor megtapasztaljuk, hogy a szeretettel a szeretetnek valamelyest mindig adósai maradunk. És éppen ezért nem szabad vele felhagynunk.

A szeretethez persze hozzátartozik az igazság; az a feladatunk, hogy mondjuk és éljük az igazságot. Korunk egyik teológusa ezt a feladatot a következő mondatokban foglalta össze: „*Mondd az igazságot és ne hallgasd azt el – Engedd az igazságot közel magadhoz – Mondd azt, amit igazságként mondani kell, és mondd azt úgy, hogy közben remélheted: a másik meg fogja érteni – Az el nem fogadható, pillanatnyilag meg nem változtatható körülmények között te magad ne add fel az igazságosságot – Légy igazságos és légy*

meggyőződve, hogy maga az igazság nagyobb, mint a te saját ismereted az igazságról.” (Traugott Koch, 10 Gebote für die Freiheit. 1995, 9.1.)

Nálunk tehát az igazság szeretetéről és arról van szó, hogy mi a szeretet igazságát elismerjük. Az világos, hogy ezek kijelentések erőteljesen politikai jellegűek, és ezt nem kell önöknek példák alátámasztanom. Önök a példák arra, hogyan maradhat meg valaki az igazságban akkor, amikor a rendszer egész más magatartásra kényszeríti. Itt Svájcban sem minden igazság, amit magunknak elképzelünk. Itt is érvényes, hogy ébernek kell lenni, hogy a döntő pillanatokat el ne aludjunk.

Erre kölcsönösen bátorítanunk kell egymást. Nem a sötétségben élni, nem sötét üzemeket folytatni, hanem éberséggel és világossággal a nyilvánosság elé lépni. Maradjatok a világosságban, de nem a saját egótok kedvéért, hanem Isten eljöveteleért.

Új lelkészüket ebben segíteni fog önöknek. A munkájával, az igehirdetésével folyamatosan rá fog mutatni az életre, az élet szavára, a megbocsájtásra és az új kezdetre.

El fogja önöknek mondani a Biblia nagy történeteit, a kezdetről, a világ veszélyeztetettségéről, a gonosszal való találkozásról, az emberi kapcsolatok szépségéről.

Beszélni fog önöknek arról az örömhírről, hogy másokká lehetünk, és végül az új ég reménységéről; mindezt a legjobb tudása szerint.

Hiszem, hogy az új lelkészüket két lábbal áll a földön, van élettapasztalata. Tudja, mi az alapvető és mi a szükséges. Azonban ő sem egy hős. Tudja, hogy néha meg van kötve a keze, hogy veszíthet is, hogy nem talál mindig megértésre. Ezzel együtt mégsem adja fel.

Lássunk hát munkához. Segítsünk testvéreinknek a valós élet megismerésében, hogy észrevegyék: többek vagyunk annál, mint amennyit tudunk. Többet szeretnénk mondani, mint amennyit néha gondolunk.

Ez az igazság rólad és rólam, ez az Advent. Hogy fogadjuk el Isten ajándékait, és hogy fogékonyak legyünk Isten és az emberek felé egyaránt.

Egyet ne felejtsetek el semmilyen munka, semmilyen kötelesség közepette sem: ne felejtsetek a jókedvet, a humort.

Ámen

Kókai Csaba beiktatási igehirdetése

(Róma 8: 18-19, 22-23)

Öcsém, ugyanazt a tévét nézzük? - kérdezte kicsit gúnyosan a bátyám, amikor gyerekként nem értettem valamelyik filmet és okvetetlenkedő kérdésekkel zavartam a nagyobbak szórakozását.

Az idézett szakaszt olvasva ez jutott eszembe - én is szívesen odafordulnék most az apostolhoz és megkérdezném: Kedves Pál, miről beszélsz? Ugyanazt a mozit nézzük? Vagy ennyit változott volna a világ körülöttünk? Az övé merő egy adventi várakozás, a miénk ezzel szemben merő kiábrándultság és istentelenség?

Egy olyan világ, amely nem hogy nem vár az Isten fiainak megjelenésére, hanem ahol csak teheti, látványosan deklarálja is: Köszönjük szépen - reklámanyagot, prédikációt, térítést nem kérünk! („Nincs pénzem, nem akarok beszélgetni és nem térek meg... - olvastam egyszer egy fiatal pólóján a feliratot.) Kedves Pál! Ugyanazt a tévét nézzük?

Nem, semmiképpen. Pál nem a körülöttünk és velünk együtt csetlő-botló, jól-rosszul viselkedő embervilágról beszél. Hanem a teremtett világról. Az univerzumból. Az élő és az élettelen természetéről egyetlen lélegzetvétellel. Amelyre kihatással van az ember bűne. Amely az ember megromlott természete miatt csak nyögni és vajúdni tud. De ebben a vajúdasban benne van egy új világ ígérete és reménysége!

Nem tudom, fáj-e a csillagoknak a magány, a térbe szétszört milliom árvaság, - Pál szerint a bűnünk, az Istentől elszakítottágunk, az elveszettségünk fáj nekik. A Teremtett világ egésze érzi és szenved, hogy a Föld nevű bolygón „Minden Egész eltörött, / Minden láng csak részekben lobban, / Minden szerelem darabokban, / Minden Egész eltörött.” (Ady)

Mítosz? Fantázia? Összemosom a jelen tudását, Pál korának képzelgéseivel?

Ha valakinek egyszerűbb, akkor tegye át saját korunkra a képet. Csináljon belőle környezettudatos vagy környezetvédelmi lózungot. Mondja azt, a szennyezett világtengerek, a tátongó ózonlyuk, az ellenőrizhetetlen mennyiségűvé váló atomhulladék sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.

Így is olvasható, és nem is cseng túl hamisan. Csak, ahogy Reményik mondja: *nagyobb, nagyobb a titok...*

Mert mi van akkor azzal a „világgal“, amire ezeket a szavakat hallva általában gondolni szoktunk? Annak nincs is semmi dolga az adventi várakozással a csillogó-villogó kulisszákon kívül? És ugyan mi dolgunk nekünk, Isten - mondjuk így - hivatalos, keresztleveles, pedigrés gyermekeinek, fiainak és lányainak? Semmi, mert már csak az öntudatlan univerzum sóhajtozik utánunk, egyébként a környezetünkben már senki sem kíváncsi üzenetünkre, bizonyágtételünkre?

Vár itt még valami ránk, és várunk mi még valamit ettől a világtorszaktól, ettől az élettől, amelybe Isten helyezett bennünket?

Ha megkaparjuk a felszínt, akkor észrevesszük, hogy nagyon is.

Ott van a levegőben keleten, nyugaton, északon és délen. Hogy jöjjön valaki... Tegyen rendet... Állítsa helyre... Reformálja meg... Gyógyítsa meg... Hozza rendbe... Adjon értelmet... Változtassa meg... Millió féle váradalom, melyeknek eredője öntudatlanul és akaratlanul is Krisztusra mutat!

És nem csak a világban. Az egyházban is. Isten népében is. Az Isten fiai között is. Mert érezzük hiányosságunkat. Hiába valljuk és hisszük megváltottságunkat, Krisztushoz tartozásunkat, az Isten fiúság megajándékozottságát, de az életünk ellenkező előjelű, rossz tapasztalatai gyakran mindezt még nem megerősítik, inkább elbizonytalanítják vagy legalábbis elfedik.

Ezért mi is ugyanabban a várakozásban fővünk mint a világ, bár fontos különbség, hogy élő reménységgel. Mi is várunk a fiúság, a Krisztushoz tartozás beteljesedésére és nyilvánvalóvá válására!

Mivel pedig van reménységünk: nem csüggedünk.

Mivel van valós, istenismeretből és krisztusismeretből származó önismeretünk: nem válunk elbizakodottakká.

És mivel igenis van efelé a világ felé küldetésünk: nem lankadunk és nem fáradunk.

Tartozunk azért egymásnak annyival, hogy emlékeztessünk, vannak, lehetnek hamis váradalmak is bennünk. Amikor a betlehemi gyermekben kapott üdvösség helyett saját dédelgetett és kihordott álmaink, vágyaink megszületését, megvalósulását várjuk.

Nemcsak Naámánnak, Jézus kortársainak, vagy az emmausi tanítványoknak volt meg a saját különbejáratú istenképe, váradalma.

Kortársaink az egyházban valami modern környezetvédő, emberijogvédő szervezetet szeretnének látni. Jézus Krisztust politikai tényezővé tenni, az evangéliumot pedig szociális tanítássá degradálni.

De mehetünk tovább is a hamis váradalmak aktualizálásában, ha a saját pillanatnyi helyzetünkre gondolunk és arra, milyen veszélyeket jelenthet, amikor egy gyülekezet a lelkészt akarja a saját képére és hasonlatosságára, vagy a benne élő, talán az elődök munkája során benne kifomálódott lelkészsképre formálni. Vagy éppen ellenkezőleg, amikor ugyanezt a lelkész szeretné a gyülekezettel tenni, saját hitbizományaként vagy hűbértokaként kezelve azt. Mindez valódi veszély és valódi lehetőség. Benne van a pakliban.

Elkerülni úgy lehet, ha együtt akarunk Krisztus arcává formálódni.

Együtt Isten fiainak reménységét élni.

Együtt bátorítani a csüggedőket.

Együtt felmutatni a világnak az Isten országának előízét. Valami olyat, aminek a kiteljesedésére érdemes várni.

Ami megéri a vajúdas fájaldalmának és kínjainak áldozatát is.

Ami kívánatosá teszi az Isten fiainak közösségét is ebben a világban.

Ilyen várakozást és ilyen adventet kívánok mindannyiunknak - nem csak ebben a néhány hétben. És ilyen beteljesedést kívánok magunknak. Mint gyülekezetek és lelképásztor; és mint Isten népe, amelynek beteljesülnek életében az ének szavai:

„Csak egy nevet magasztal, csak egy cél vonja őt, És egy terített asztal ad neki új erőt.” (RÉ 392;2.)

Ámen

Elhúnyt dr. Missura Tibor

Szeretett férjemet 1956. október 31-én a budapesti Péterfy Sándor utcai kórház fül-orr-gége osztályának adjunktusaként a kórház dolgozói a Forradalmi Bizottság elnökévé választották. December 7-én az ÁVO letartóztatta. A december 14-i ideiglenes szabadlábra helyezése után viszontagságos körülmények között Bécsbe menekült.

Nyolc hónapig teljes semmittevésre volt ítélve a bécsi E. H. Majer poliklinikáján, ahova szinte naponta bejárt. Itt a műtéteket csak nézhette, mert emigránsként nem dolgozhatott. Amerikai beutazási engedélyre várt. Szerencséjére - "*sors bona nihil aliud*", szokta volt mondani - a bázeli *Arthur Weder* fül-orr-gégész tudopmást szerzett róla, hogy Tibor Bécsben nicstelenül tengődik és meghívta 1957. aug. 16-tól a Clara Spitalban lévő osztályára, hogy egyik asszisztensét helyettesítse. Wederrel 1956. szeptemberében Bécsben ismerkedett meg, ahova egy csoda folytán kimehetett és ahol előadást is tartott.

Bázelban azután főnöke javaslatára letett arról, hogy Amerikába menjen. Helyettesítéseket vállalt magánrendelőkből és kórházakban: Bázelban, Vaduzban, St. Gallenban, Churban, Grenchenben, Zürichben, Usterban.

1959-ben három menekült orvostársával egy beadványban kérték a svájci parlamenti törvény megváltoztatását, hogy az emigrált magyar orvosok, fog- és állatorvosok, gyógyszerészek érvényes svájci diplomát szerezhessenek svájci állampolgárság nélkül is. 1960. júniusában megszületett a döntés, hogy az összes államvizsga letétele után teljes jogú diplomát kaphatnak, amellyel magánpraxist is folytathatnak. 1962. májusában két évi egyetemi tanulmány és 26 eredményes vizsga után svájci diplomát nyert és bankkölcsonból átvehetett egy St. Gallen-i rendelőt, melyben 1957-től többször is dolgozott.

Később megkapta a fej- és nyaksebészeti szakcímet is és rengeteg mandula-, fül- és gégeműtét mellett számos plasztikai-sebészeti beavatkozást is végzett. Jó híre messze elterjedt, nemcsak, mert gyorsan és kitűnően operált, hanem ragyogó

humora és közvetlensége közkedveltté tette. Mindenkit barátjának tekintett, egyénisége mindenkiben nyomot hagyott.

Szakterében folyamatosan továbbképezte magát, de aktívan sportolt, sakkozott is, vonzotta az irodalom és a zene. Zongorázott, énekelt, mindig szórakoztatni akart és tudott. Ebben 1996. májusában, a praxis feladása után élte ki magát. 1992-ben saját kiadásában megjelent német és magyar nyelven a "Magyarok Szent Gallenben", s 1996-ban négy nyelven a "Puttók" c. könyvünk.

Neve a székelyudvarhelyi kórház fő támogatójaként is megörökítést nyert. A budapesti Semmelweis Orvostudományi Egyetemen átvehette az arany-, később gyémánt, majd a vasoklevelet. Az 56-os Vitézi Rend 2000. október 14-én lovaggá ütötte és a "*Vitézi Nagykereszt a Csillaggal*" érdemrenddel tüntette ki. Az 1956-os forradalom 40. évfordulóján a Péterfy utcai kórház aulájában márványtáblát avattunk, amely orvosi tevékenységét méltatja.

Hadd idézzek nyomtatás alatt álló életregényéből egy részletet: "*Életem folyamán egyetlen politikai pártnak, a Magyar Kisgazda Pártnak voltam tagja, melybe közvetlenül a háború után léptem be több orvos barátommal együtt, mivel ez volt az egyetlen ellenpólusa a kommunizmusnak. Otthonom és családom, valamint a ciszterciták intézeti nevelése egy életen át a Szent Istvántól eredő keresztényi és spirituális életfelfogást tették meggyőződésemmé a mai napig is.*

Hányatott életem során amióta 1938-ban önálló lettem, foglalkozásom lett a hivatásom, mely a legnehezebb időkben is megengedte, hogy szeretteimnek anyagi támogatást nyújtsak. Három fiam mind önálló foglalkozással Svájcban él, az adoptált negyedik, aki szakmámban követett Bécsben, fájdalom, már nem él. Feleséggel immár 31 éve élünk boldog házasságot, melyet hat unoka és két dédunoka még örömtelivé tett." (2008. február)

Missura-Sipos Katalin, St. Gallen 2009. október

Isten veled, Gyarmathy György!

2009 október 24-én, Nairobi-ban halt meg váratlanul dr. Gyarmathy György, ny. egyetemi tanár, szövetségünk választmányi tagja. Az emlékezetére november 6-án tartott búcsúistentiszteleten megtelt a Grossmünster nagytemploma. A családon kívül ott voltak bensőséges jóbarátai, volt munkatársai, hittestvérei, tisztelői. Az istentiszteleten három lelkész szolgált: *Christoph Sigrist*, a Grossmünster lelkésze, aki Gyarmathy Györgyöt fiatal kora óta ismerte, *Benczédi Bálint Ferenc* kolozsvári unitárius püspök, valamint dr. *Varga Pál* dietenheimi református lelkész, a Nyugat-európai protestáns Gyülekezetek Szövetségének társelnöke. A prédikáció, a búcsúbeszéd mind emberközeli élményből táplálkoztak, hisz mindhármójukat személyes, vagy éppen baráti kapcsolatok fűzték az elhúnythoz. Barátai nevében *Csonka Tamás* emlékezett meg Gyarmathy György életútjáról – ebből közlünk részleteket magyar fordításban.

Gyarmathy György 1933 április 5-én született Budapesten, ahol iskoláit is végezte. 1956-ban szerzett gépészmérnöki oklevelet. Közvetlenül ezután Tatán volt három hónapos katonai szolgálaton, ahol röviddel a leszerelés előtt érte a forradalom híre. György ekkor hazatért Budapestre, majd szülei közbenjárásával egy ismerős svájci család meghívta őt és nővérét. Ezt a meghívást elfogadva került ki a Vogt családhoz, ahol második otthonra talált, 1956 decemberében pedig már munkát is kapott a BBC-nél. 1959-ben a zürichi műszaki főiskolára (ETH) kerül mint asszisztens és doktorandusz. 1961-ben, két órával a doktori disszertációjának leadása után felségül vette *Catherine Amherd*-t, akivel azóta is példás családi életet élt. A gyermekeik sorban: *Tibor* (1962), *Kornél* (1964), majd *Eszter* (1965). Eszter már Amerikában jött világra, ahol György egy három évig tartó kutatómunkát végzett. A Svájcba való visszatérés után ismét a BBC-nél tölt be vezetői állást.

1981-ben az Aachen-i műszaki főiskolán habilitált, 1983-ban pedig meghívják a zürichi főiskola rendes tanárának, ahol korábbi témavezetőjének, *Prof. Traupel*nek a tanszékét vehette át. Ottani éveire így emlékezik az egyetem mai vezetője: ... „*Kitűnő kutató, karizmatikus, jó humorú tanár volt, akit mind diákjai, mind kollégái szerettek, nagyrabecsültek*”. Szakterületén (áramlástechnikai berendezések) világszerte megbecsülést szerzett, de a termodinamika iránti lelkesedését sikerült diákjainak is továbbadnia. 16 évnyi sikeres egyetemi pályafutás után, 1999-ben ment nyugdíjba, ami korántsem jelentett pihenést, hisz 2000-ben a Magyar Köztársaság bajorországi konzulává nevezte ki. A diplomáciai munkát is nagy

örömmel és tehetséggel látta el, közben maradt ideje arra is, hogy szakterületén a következő nemzedék doktori munkáit is figyelmével kísérje, irányítsa. Még ezekben az években is rászolgált a diákjai által korábban ráragasztott „Dr. Tröpfli” (csepp-doktor) névre.

Nagyon tudott örülni az elismerésnek is: a budapesti műszaki egyetemen díszdoktori címet kapott, 1996-ban a Magyar Köztársaság középkeresztjével tüntették ki, a forradalom 50 éves évfordulóján pedig Tata város díszpolgárává választotta.

Számtalan civil és egyházi szervezetben is tevékenykedett: tagja volt a Johannita Rendnek, a Helvetia Hungaria segélyszervezetnek, a Svájci Magyar Mérnökök Egyesületének, a Svájci Magyar Protestáns Gyülekezetek Szövetségének. Hihetetlen energiával vett részt humanitárius segélyakciókban, bátran kiállt a kisebbségek védelméért. Fontosnak tartotta és aktívan támogatta a magyar nyelv oktatását a zürichi egyetemen.

Az 1990 utáni kelet-európai demokratizálódási folyamatot feleségével együtt azzal is segítette, hogy támogatta a polgármesterek és önkormányzati képviselők számára tartott svájci tanfolyamokat. Végtelenül büszke volt arra, hogy az ő gyűjtésével, közbenjárásával, az építkezések irányításával és ellenőrzésével megépülhetett egy kényelmes öregotthon az erdélyi Lókod községben, ahonnan nagyszülei voltak kénytelenek elköltözni Trianont követően.

György igazi svájci volt, de ugyanakkor igazi magyar, igazi székely és igazi unitárius is. Amit tett, azt mindvégig igaz meggyőződéssel, jó lélekkel és nagyvonalúsággal cselekedte – minden sikere ellenére is szerény tudott maradni.

Nagy örömet szerzett neki az is, hogy feleségét, Catherine-t elkísérhette egy nemzetközi keresztény női konferenciára Kenyába. Utazás előtt még büszkén mutogatta unokájának, miként lehet egy távcső segítségével távoli részleteket fényképezni, hogyan lehet drága felszerelés nélkül is jó minőségű képet „varázsolni”. Azt tervezték, hogy a konferencia végeztével egy szafarin is részt vesznek majd.

A szafari helyett azonban sokkal hosszabb útra ment el, de előtte még gondoskodóan kérdezgette feleségét, hogy jól érzi-e magát.

A kis svájci magyar protestáns gyülekezet nevében mi is búcsúzunk tőle: **Isten veled, György!**

Csonka Tamás / Deák Péter

Zilahon jártam

Idén néhány hétig ismét otthon lehettem Nagyváradon, s így egy nap ellátogattam a 120 km-re fekvő Szilágy megyei Zilahra is, hogy meglátogassam *Oláh Mihály* református lelkészt otthonában, aki egy fél évig Svájci Szövetségünk, így a bázeli gyülekezetnek is lelkipásztora volt. Térképen kinézve nem tűnt se messzinek, se rossznak az út, hét évvel ezelőtt jártam utoljára arrafelé. Tudtam, Élesdnél kell eltérni észak felé, a Szilágyási dombok közé. Hát, bizony itt valamikor még volt aszfalt, de most már csak foltokat lehet belőle látni. Talán jobb lenne - gondoltam - ha nem lenne csak kavicsos út, hisz azon jobban tudnék haladni kocsival. Kb. 30 km/órás átlagsebességgel lehetett csak araszolni, a táj máskülönben gyönyörű, lenyűgöző. Az viszont meglepő volt, hogy egyik-másik falu neve románul és szlovákul(!) van kiírva, legalább ennyi haszna van az EU-nak!

Végre elhagytam ezt a 25 km-es szakaszt, és rátérhettem a Szatmárt Zilahhal összekötő útra, mely sokkal tűrhetőbb.

Zilah neve magyarul már nincs kiírva, habár a lakosság 19%-a még most is magyar, de 20% kellene a román törvények szerint az anyanyelvű felirathoz.

Mihály leírása alapján hamar megtaláltam a **Zilah-Ligetvárosi** parókiát, mely egy, az 1940-es években honvédtiszteknek épült házban található, mára ötemeletes panelházak közé beszorítva. A lelkészcsalád szívélyesen fogadott, reggelivel kínáltak, majd megmutatták a parókiát.

Az alsó emeleten van az ő lakrészük, valamint a lelkészi hivatal, a felső szinten a magyar nyelvű óvoda működik három helyiségben. Ebből két szoba osztályterem, a harmadikban pedig emeletes ágyak vannak, hogy itt aludhassanak azok a gyermekek, akik egész napot töltenek az oviban. Mind több és több a jelentkező, még a román családok is szeretnék gyermekeiket ide beadni, mivel itt minden tisztább, és az óvónők megbízhatóbbak, mint az

állami óvodákban. Sajnos, a gazdasági válság Zilahot sem kímélte, állami támogatást az óvoda nem kap, a szülők gyakran a minimális díjat sem tudják fizetni, a perselypénz pedig szóra sem érdemes...

Ébéd után Mihály két fiával elmentünk városnézésre. Csodák csodájára még sérülésmentesen áll báró Wesselényi Miklós (1750 - 1809) szobra a város főterén, melyet a híres szobrász Fadrusz János faragott 1901-ben. Wesselényi Miklós alapította a zilahi református főgimnáziumot, ebben a líceumban tanult Ady Endre is. A kommunizmus alatt államosították, majd 1989 után újra beindulhatott a hajdani Wesselényi Református Kollégium.

Visszafelé úton megnéztük a Ligetvárosi református templomot, melynek lelkipásztora Oláh Mihály. A Zilahon élő reformátusok 1996 december 7-én ünnepélyesen helyezték el a második zilahi református templom alapkövét. Pár éve áll már a templom, az utolsó hiányzó színes ablaküvegeket idén készítette el egy 80 éves Bécsben élő magyar művész. A templomból a mostani gyenge hangú harmónium helyett már csak egy orgona hiányzik. A gyülekezet nyáron szétszéled falura, hisz legtöbbjük a környező falvakból költözött a városba; egyébként 200-300 lélek hallgatja Mihály prédikációt.

Délutánig beszélgettünk még, s csak ezután látogattam meg Szilágygörcsönyben élő rokonaimat, ahonnan már sötétben értem vissza Váradra. Nagy öröömre szolgált, hogy láthattam Zilahon az újonnan épített református templomot, és ismét találkozhattam Mihállyal.

A Svájci Magyar nyelvű Protestáns Gyülekezetek Szövetségének november 29-i közgyűlése perselypénzét a zilahi magyar nyelvű óvodának ajánlottuk fel.

Dr. Dudás Levente bázeli presbiter

A gyülekezetek életéből

Basel

Sajnos továbbra is állandóan izgalomban vagyunk templomunk miatt, hisz a **Lukaskirche**, ahol istentiszteleteinket és rendezvényeinket tartjuk, továbbra is bérbeadásra vár. November közepén kaptuk a jó hírt, hogy 2010 első felében még maradhatunk, ugyanakkor ígéretet kaptunk, hogy ha később mégis költöznünk kell, akkor hasonló jó helyen biztosítanak templomot.

Pucher-Gehl Magdolna (1928-2009) testvérünket 2009 július 10-én **Szedlák Tibor** lelkész búcsúztatta *Ézsaiás. 66,13, ill. Zsoltárok 131,2* alapján. **Magda** vagy **Magdika**, (ki hogyan szólította őt) a bázeli gyülekezet oszlopos tagja volt. Nagyon fog hiányozni nekünk, hisz évtizedeken át kedves, segítőkész személye a bibliaórák alappillére volt. Kívánunk vigasztalást egész családjának a gyászban.

Június 19-én, pénteken este gyülekezetünk egy **operett koncertet** szervezett Svájcban élő magyar művészek – **Csapó Éva** (szoprán), **Mozsár György** (basszus) és **Áchim Erzsébet** (zongora) – közreműködésével. A nagyszerűen összeállított programra nagyon sokan voltak kíváncsiak, a terem zsúfolásig megtelt. A sikerre való tekintettel tervbe vettük, hogy tavasszal ismét rendezünk művészeinknek egy fellépést.

Kiemelkedő eseményünk volt **az 1956-os ünnepi megemlékezés**, melyet velünk együtt négy bázeli magyar szervezet tartott a Lukaskirchében, október 23-án. Már nem első alkalommal került sor magyar nemzeti ünnepeink közös szervezésére a Bázeli Kulturális Magyar Találkozóval, a Bázeli Magyar Iskola és Óvodával és a Helvetia-Hungaria Társaság, Északnyugat-Svájc tagozatával. Ezúttal **Wittner Mária**t hívtuk meg ünnepi szónoknak, aki egy svájci előadói körút keretében, Zürichben és Bernben is beszédet tartott az '56-os ünnepi megemlékezéseken.

A méltóságteljes ünnepségen Wittner Mária, egykori harcos és rabtársaira, a kivégzett forradalmárookra emlékezett, mindazokra, akik már nem szólhatnak, mert a kommunista terror áldozatai lettek.

Az október 23-i bázeli ünnepi megemlékezés programját a **Ha én rózsá volnék** című dal éneklésével kezdtük, melyet **Weibel Monika** kísért, az est házigazdájának **Parragi Lászlót**, a Zürichi Magyar Iskola és Óvoda vezetőjét kértük fel.

Márai Sándor **Mennyből az angyal** című jól ismert versét, **Di Giovanni Márk** iskolás csodálatosan, felnőtt színészekével vetekező előadasmódban szavalta el.

A zenei műsor keretében a fiatal művész duó, **Dósa Etele**, több nemzetközi díjjal kitüntetett klarinét- és **Homolya Dávid** orgo-

naművész Bartók Béla és Weiner Leó műveiből nagy virtuozitással adott elő. A Himmusz után a bázeli magyarokkal közösen töltött kellemes együttlétre, állófogadásra került sor.

Az alkalomra árnycot vetett, hogy az idén nem tarthattunk katolikus testvéreinkkel közös megemlékezést, mert ők ugyanabban az időben saját ünnepet szerveztek. Reméljük, hogy a jövőben visszatérhetünk a hosszú éveken át megszokott ökumenikus gyakorlatra.

Bern, Biel

Az október 4-i istentiszteletünkön megkereszteltük a *Bergsmann* házaspár kislányát *Leonie Annát*. Az istentisztelet után a gyülekezet a családdal együtt ünnepelt. Ezúton is köszönetet mondunk az édesanyának, *Hasenfratz Katalinnak* és az édesapának, *Bergsmann Attilának* a gazdagon terített asztalokért.

A szeptember 9-i presbitériumi gyűlésen *Gönczy Katalin* presbiterünk bejelentette, hogy családi okokból nem kívánja tovább folytatni a presbiteri munkát. Sajnáljuk a döntést, s egyben megköszönjük Kati néni gyülekezeti munkáját. A 2010-es évi rendes közgyűlésen választunk új presbitert.

Anyagi terheink könnyebbülnek: az *Andreas Zeller* (Präsident des Synodalrats Reformierter Kirchen Bern-Jura-Solothurn) zsinati elnöknel májusban folytatott tárgyalásunk és az azt követő kérvényünk eredményeképpen a kantonális egyházak három esztendőre átvállalják a bemi és bieli templombéreket. Istennek legyen hála érte!

Luzern

Az idei évadzáró találkozón *dr. Szabó Pál* luzerni testvérünk tartott érdekes előadást Kálvin Jánosról. Kálvin teológiai munkásságának ismertetése mellett lebilincselően beszélt a reformátor magánéletéről is.

Júniusban részt vettünk Sermann Éva és tanítványai koncertjén, amiről a legtalálósabban így írhatunk: gyönyörű volt!

Kövágó Győzővel együtt ugyancsak júniusban átlátogattunk Bembe, ahol *Kókai Csaba* bemutatkozó prédikációját hallgattuk meg.

Augusztus végén *Egger Éva* elnök részt vett a Nyugat-európai Protestáns Gyülekezetek Szövetsége évi közgyűlésén, ahol osztozhattunk a többi gyülekezet gondjaiban és örömeiben is.

Szintén augusztusban egy magyarországi csoportot láttunk vendégül – ők *dr. Szabó Pál* meghívására Kálvin nyomdokait keresve, Genfből visszajövet látogattak hozzánk. Luzernben közös istentiszteletet tartottunk, ezen *Deák Fogarasi András*, a bibliaszövetség elnöke prédikált.

Az októberi istentiszteleten és forradalmi megemlékezésen szintén *dr. Szabó Pál* testvérünk szolgált.

St. Gallen

Az Évadzáró Találkozón lelkiekben feltöltezve élveztük a nyári szünetet.

A második félévet az augusztusi istentisztelettel kezdtük. Ötletek, tervek szövődtek, hogyan tegyük gazdagabbá gyülekezeti életünket. Szeptemberben *Valentyik Csilla* tartott bibliaórárt, majd Kálvin gondolatait követve kiosztottuk az Úrvacsorát. Októberben ökumenikus istentiszteletet tartottunk, azt követően versekkel emlékeztünk meg az 1956-os forradalomról. December 6-án tartjuk szokásos ünnepi istentiszteletünket, melyen egy betlehemes játékot adunk elő. December 19-én 16.00-tól a *Bóbita gyermekkör* nagyszoportjának vezetőjével, *Farkas Annamáriával* közösen adventi gyermekünnepséget szervezünk.

Mindenkit sok szeretettel hívunk **2010 január 17-én 17.00-órákor** tartandó zenés áhitatra - **jótekonysági koncert**ünkre. Az előadó *Hercegh család* már többször örvendeztetett meg minket

játékával. Ez alkalomra meghívtuk a helyi gyülekezetet is, jó alkalom lesz egymást megismerni! A koncert bevételét a Szövetség számára ajánljuk fel.

Zürich

2009 második félévében három kedves testvérünköt kellett búcsút vennünk: *Kiss Etel*, *dr. Strasser Imre*, *dr. Gyarmathy György*. Mindhármójuk emlékét kegyelettel őrizzük.

Augusztus végén *Deák Péter* testvérünk részt vett a Nyugat-európai Protestáns Gyülekezetek Szövetsége közgyűlésén Hannoverben, ahol a diaszporában élő gyülekezetek szervezeti, anyagi nehézségeiről volt szó.

Kiemelkedő esemény volt a szeptember 20-i, imnapai istentisztelet is a Zwingli-templomban, amelyen a német, spanyol, portugál, angol, olasz és koreai nyelv mellett magyarul is imádkoztunk. Az istentisztelet utáni állófogadáson finomabbnál finomabb nemzeti ételkülönlegességgel kényeztettek bennünket.

Ajánló

Az **Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem 2010. május 9-15.** között 40-ik alkalommal rendezi meg Akadémiai Napjait. A hatnapos konferenciára Nyíregyháza-Sóstófürdő parkos üdülőtelepén, festői környezetben, tisztavízű tó és élményfürdő közelében kerül sor, témája: **A szolidaritás ideje**. A szokásos előadások, kerekasztal-beszélgetések, vitacsoportok mellett ezúttal a program fontos részét alkotják a kirándulások. Meglátogatják az evangélikus és a református egyház által fenntartott, példamutató emberi szolidaritásról tanuskodó szeretet-otthonokat, továbbá Nyíregyháza kulturális emlékeit. Kiránduláson ismerkednek meg az elragadó szabolcsi tájjal, és - a Szabadegyetem történetében először - egésznapos kirándulást szerveznek Kárpátaljára. Áldozcsütörtökön Beregszászon tartanak ökumenikus istentiszteletet, megtekintik a város magyar intézményeit, majd a szépen restaurált munkácsi várat. A gazdag kulturális műsoron *Sebestyén Márta* és zenész barátai, a nagyhírű nyíregyházi *Cantemus* kórus, *Berecz András* mesemondó, a nyíregyházi *Szín-Tér* társulat és egy főként *Kriúdy Gyula* emlékének szentelt irodalmi est szerepelnek. A konferenciát követő szombaton fakultatív kirándulásra van lehetőség Szatmárcskére (Kölcsey sírházhoz), Nyírbátorra, Csarodára és Tákosra, a híres - gótikus, illetve kazettás - református templomokhoz.

Érdeklődés: **Deák Péter**, *Bellerivestr. 59, CH-8008 Zürich*,
tel.: 044-383 71 51, e-mail: peter.deak@zh.ref.ch
(február 28-ig).

Hieble Erika gyermekrovata

Kedves kicsik és nagyok!

A várakozás nagyon izgalmas dolog! Akkor csak igazán, ha tudjuk, valami jó dologra várunk, valami jó dolog fog történni velünk, például valamilyen ajándékot fogunk kapni, vagy valaki fontos emberrel (egy sztárral) találkozhatunk, vagy valahová elutazhatunk. Lázban égünk, számlálgatjuk a napokat, nem is tudunk másra gondolni.

Néha a várakozás HIT-próbává válik, különösen akkor, amikor hosszan tart, amikor kezd fogyni a reménységünk, és már-már azt gondoljuk, hogy hiába vártunk...

A következő ének biztatni szertne bennünket, ne adjuk fel a reményt, még ha nehezünkre esik is várni!

VI. (J Sír 3:26) A. Caldara

Vár-ni jó, vár-ni jó,
jó meg-a-dás-sal len-ni.
Vár-ni jó, vár-ni
jó, meg-a-dás-sal len-ni jó.
A-mi-kor jön az Úr, s te-ne-ke-d-hoz az Úr
szaba-dí-tást és gyó-gyí-tást!

Tudod-e...

Hogy Jézus születésére nem csak Mária és József várt, hanem egy igen öreg ember is: Simeon. Ő próféta volt és a Messiást (=felkent) várta. Isten azt ígérte, hogy el fogja népe számára küldeni a Szabadítót. Simeon pedig, mivel azt hitte, hogy a Messiás a templomban fog megjelenni, minden idejét a templomban töltötte, hogy egy pillanatot se veszítsen. Sokan talán bolondnak hitték, talán ki is nevették őt, mert idő közben már igen megöregedett. Ő azonban rendíthetetlen maradt.

Ugye, Te is tudod, hogy az ígélet szép szó, ha megtartják, úgy jó! De így van ez Isten ígéréteivel is? Ha kíváncsi vagy rá, mi történt Simeonnal, akkor:

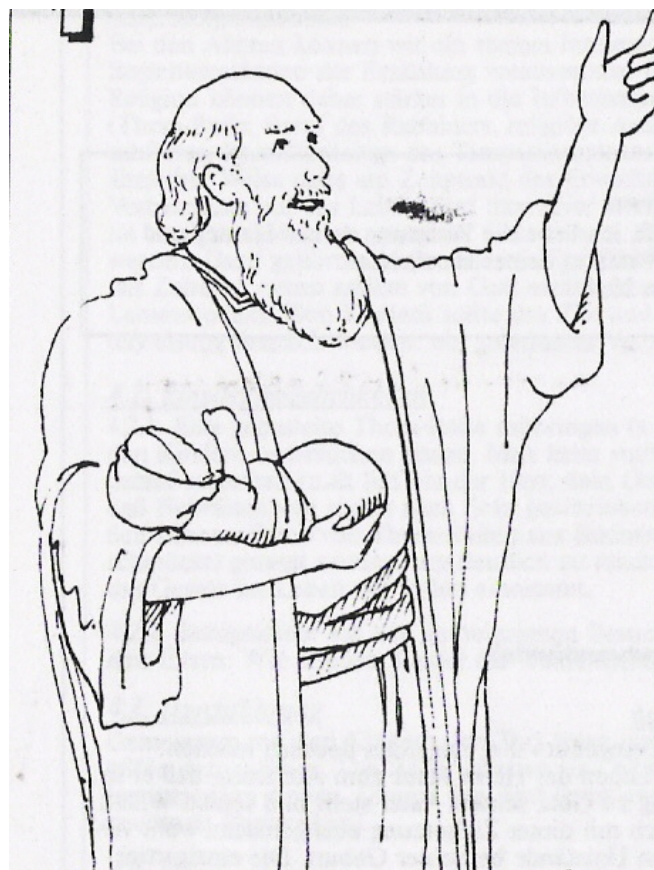
Olvasd Te is a Bibliát!

Lukács evangéliuma 2, 21-35.

Miután Jézus Betlehemben megszületett, Mária és József elmentek a templomba, hogy bemutassák Jézust. Váltáságot vittek érte, mert ő volt az elsőszülött gyermekük.

Mindeközben Simeon, a kegyes öregember mint mindig, ott volt a templomban és várt. Talán újra azzal a lelkesedéssel kelt fel aznap reggel, hogy talán MA, ma végre megláthatja a Messiást!

Simeon hitt Istennek és tudta, hogy addig nem fog meghalni, amíg nem fogja Jézust látni. Mikor meglátta a gyermek Jézust Mária kezében, odalépett hozzájuk, karjára vette Jézust, mert valahol legbelül megérezte, hogy ő az, akire eddig várt. Éppen erre a gyermeke. Öröm töltötte el őt és dicsérni kezdte Istent. Most már beteljesedett az élete, most már békességben hal meg. Ő nem hiába várt!

Aranymondás:

„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szemé láttára.”
(Lukács 2, 29-30)